

SOC UNA NOU UNA HISTÒRIA DE PERSONES

Proposem deixar-se caure, com una nou, com l'Omar al jardí de l'advocada Marinetti, en aquesta obra de teatre, i deixar-se impregnar pel seu bon humor, per la seva tendresa, per la bellesa de la posada en escena, per tot... Perquè Soc una nou és una obra de teatre completa, d'aquelles del nivell exigent que esperem per als nostres infants i que no sempre és fàcil de trobar.

TEXT: MIQUEL ÀNGEL ALABART
FOTO: DAVID DEL VAL

Basada en un conte guanyador del Premi Edebé 2018 de Literatura Infantil, aquesta obra ens captiva des del primer moment: tenir un pianista a l'escenari sempre és un bon presagi! I tenir-hi un arbre, també. No un arbre qualsevol: un arbre del qual pengen nous, un llum, quadres, una petita cartellera... i amb uns calaixos torts que ens fan preguntar quins objectes màgics en sortiran. De seguida, apareixen unes persones traslladant uns carretons amb unes cases o cadires, depèn de la posició que adoptin, i que serviran per explicar la història. Una història que també ens capta l'atenció des del principi: un jutge jubilat i la seva neta es troben un fiscal a la vora d'una noguera, que els fa pensar en un judici ben peculiar que van tenir fa uns anys. Què va passar en aquest judici? Doncs que l'advocada, amb l'ajut dels seus veïns (els quals fins feia poc eren els seus enemics), s'esmerçarà a demostrar que l'Omar, l'infant africà orfe que va aparèixer al seu jardí, en realitat és... una nou. I així, segons una antiga llei, com a fruit caigut al seu jardí, l'infant passarà a ser «propietat» de l'advocada i no podrà ser deportat. Vet aquí doncs la clau de volta d'una obra rodona:

fer que el públic gaudeixi de l'absurd per denunciar un altre absurd: el fet que un infant orfe, per qui tothom sent estimació, no pugui ser acollit per aquesta mateixa gent. Però lluny de ser una obra «didàctica», el que veiem dalt l'escenari és literatura. I, com tota literatura, parla de persones i ens en parla al cor. Parla d'un nen orfe que veu morir els seus pares al mar, i de les persones amb qui es troba: persones solitàries, persones que no saben com estimar, persones decebudes amb si mateixes, persones oblidades per la família, persones ferides, persones que, malgrat tot, són grans persones davant el mirall del somriure d'un infant. I tan capaces d'estimar que, si cal, juraran i perjuran que aquest infant és una nou. Fa riure i també fa plorar. Tot això ja ho té en part l'obra original, però la posada en escena té un plus que la fa créixer d'una manera molt especial. Quatre actors que fan tots els papers, però que de vegades fins i tot se'ls intercanvien. Els mateixos actors que són tramoies i que manipulen objectes i titelles. Els diversos regals que es van fent a l'Omar i que de vegades aquest deixa, misteriosament, a l'habitació de la seva

Soc una nou. Ramon Molins, a partir de l'obra original de **BEATRIZ OSES // ZUM-ZUM TEATRE //** Autoria: **RAMON MOLINS**, a partir del conte original de **BEATRIZ OSES //** Direcció: **RAMON MOLINS //** Interpretació: **JESÚS AGELET, ANDRÉS BATISTA, BEGONYA FERRER, JORDI GILABERT/ALBERT GARCIA //** Composició musical i música en directe: **ANTONI TOLMOS //** Disseny i construcció de l'espai: **JOAN PENA //** Vestuari: **ROSA SOLÉ //** Disseny de la il·luminació: **DAVID BOFARULL A.A.I //** Disseny del so: **SERGIO SISQUES //** Producció executiva: **TXELL BURGUÉS**

MIQUEL ÀNGEL ALABART és psicopedagog i terapeuta. És director de *Viure en família*

Soc una nou segueix girant! Per saber on veure-la, consulteu la web de zumzumteatre.com o escenafamiliar.cat

amfitriona –que ho comença a ser sense saber-ho. Un constant anar i venir del judici al passat de cada personatge, regressió a la qual es dona pas a través d'un micro, per donar veu a cadascú. Un arbre que és un calaix de sastre, al qual s'enfilen actors i titelles. Picades d'ullet a l'espectador, com quan en el judici fan una pausa, i l'actor-narrador ens explica que com que el teatre tot és mentida, «ara fem veure que fem una pausa», i de cop tots els actors saluden el públic com dient «ens heu enganxat». Un fiscal que repeteix sempre l'última frase que ha dit. O l'impagable moment en què el jutge intenta acostar-se a l'Omar, i li diu que potser no cal aquesta comèdia de la nou, i que l'advocada el podria adoptar, i ell respon: «però com m'ha d'adoptar, si soc una nou?» i mira el públic amb un somriure trapella.

Una obra rodona, una gran feinada de grans actors i direcció (no en va ha rebut el premi FETEN a la interpretació i la direcció) que flueixen com en una dansa i en alguns moments, realment ballen. I, per reblar-ho, l'efecte final, amb la història que explica l'advocada al jutge, que ens emociona i ens recorda que la roda de la vida i la de l'amor continuen girant, malgrat tot.